

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 80.

Vydána dne 24. září 1948.

Cena Kčs 1.—.

OBSAH:

(219. a 220.) 219. Nařízení o ústavech národního zdraví. — 220. Nařízení, jímž se stanoví části, které z pojistného v národním pojištění hradí zaměstnavatel a zaměstnanec.

219.

Vládní nařízení

ze dne 7. září 1948

o ústavech národního zdraví.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 3, odst. 5 a § 4, odst. 4 zákona ze dne 19. března 1947, č. 49 Sb., o poradenské zdravotní péči (dále jen „zákon“):

§ 1.

Ústav národního zdraví (dále jen „ústav“) je jednotným výkonným zařízením okresního národního výboru k provádění poradenské zdravotní péče o obyvatelstvo správního okresu a pro výkon jeho působnosti v ostatních zdravotních věcech.

§ 2.

Působnost podle tohoto nařízení vykonává okresní národní výbor jako orgán státní zdravotní správy, a to, pokud jde o úkoly uvedené v § 3, odst. 1, v úzké spolupráci s nositelem národního pojištění (§ 4) za pomoci okresního koordinačního orgánu a podle jednotného plánu zdravotní péče (§ 2, odst. 1 zákona).

§ 3.

(1) V oboru poradenské zdravotní péče přísluší ústavu zejména:

a) všestranná preventivní (ochranná) zdravotní péče o obyvatelstvo správního okresu podle § 1, odst. 2 zákona, zejména veškeré zdravotní poradenství, zdravotní evidence všeobecná

a speciální, sociálně zdravotní statistika, zdravotnický výzkum a zdravotnická výchova,

b) zdravotnické prohlídky obyvatelstva a veškerá s tím spojená činnost podle § 8 zákona,

c) zprostředkování léčebné péče ústavní a ambulatorní, dále zprostředkování péče rekreační a podpůrné,

d) hromadné bezplatné léčebné akce podle § 1, odst. 3 zákona.

(2) Jako výkonnému zařízení okresního národního výboru podle § 3, odst. 3 zákona přísluší ústavu:

a) organisovati ošetrovatelskou a zdravotní službu v rodinách, sociálně zdravotní službu v léčebných a ošetrovacích ústavech, pomocnou zdravotní záchranou službu a ozdravnou péči,

b) spolupracovati při provádění hygienických a epidemiologických opatření v obcích a na pracovních místech, jakož i v oboru hygieny výživy,

c) prováděti diagnostické a laboratorní práce potřebné k plnění úkolů okresní správy zdravotní.

§ 4.

Ústav spolupracuje s nositelem národního pojištění při provádění poradenské zdravotní péče (§ 2, odst. 1 zákona) podle směrnic, které společně vydají ministerstva zdravotnictví a sociální péče a které upraví:

1. způsob, jakým ústav zprostředkuje u nositele národního pojištění léčebnou péči osobám, které na ni mají nárok, a to zvláště při chorobách sociálních (§ 1, odst. 2 zákona),

2. způsob, jímž nositel národního pojištění spolupracuje s ústavem při provádění preventivní péče,

3. způsob, jímž si ústav a nositel národního pojištění vzájemně poskytují potřebné zprávy o zdravotním stavu osob v jejich péči,

4. vzájemnou evidenci těhotných žen a kojících matek a zmocnění ústavu potvrzovati doklady předepsané léčebným řádem národního pojištění,

5. podmínky, za kterých si mohou ústavy a nositel národního pojištění vzájemně půjčovati svá vyšetřovací a léčebná zařízení,

6. zásady dohod o hromadných bezplatných léčebných akcích (§ 1, odst. 3 zákona).

§ 5.

(1) Ústav při plnění úkolů poradenské zdravotní péče o matky a děti (§ 1, odst. 2 zákona) jako pomocné zařízení příslušné okresní péče o mládež (§ 3, odst. 4 zákona):

a) provádí vyšetřování podle § 1, odst. 2 zákona, o něž v jednotlivých případech okresní péče o mládež požádá, a oznamuje jí výsledky,

b) sděluje odborným zaměstnancům okresní péče o mládež zjištěné skutečnosti a závěry, pokud mohou mít význam pro vlastní činnost okresní péče o mládež, a upozorňuje ji na případy, které vyžadují její péči,

c) pomáhá okresní péči o mládež při hromadných akcích zjišťováním zdravotního stavu osob, na něž se akce vztahuje; o rozsahu a době těchto akcí se předem dohodnou ministerstva zdravotnictví a sociální péče.

(2) Preventivní zdravotní péče o školní mládež v ústavech, zejména školní zdravotní služba, péče o chrup školní mládeže, roentgenologická vyšetřování, preventivní očkování a pod., se provádí podle dohody ministerstva zdravotnictví s ministerstvem školství a osvěty.

§ 6.

(1) Organizační složky ústavu jsou:

a) ústředí se zdravotními poradnami (dále jen „poradny“) k provádění úkolů podle § 3, odst. 1 a s příslušným oddělením, po případě odděleními (dále jen „oddělení“) k provádění úkolů podle § 3, odst. 2, pokud tyto úkoly nespádají zároveň do působnosti poraden,

b) odbočky ústavu s poradnami a odděleními,

c) místní poradny.

(2) Každý ústav musí mít poradny pro těhotné ženy, pro matky a děti (včetně školního

lékařství), protituberkulosní a proti pohlavním nemocem (poradny obligatorní). Dále může mít poradny pro péči o chrup, předšňátkové (eugenické), tělovýchovné, pro duševní hygienu a výchovu, pro bezdětné manžely, gynaekologické, pro choroby srdce a cév, pro výživu a dietetiku, pro potírání rheumatismu, zhoubných nádorů, lupusu, trachomu, malarie, cukrovky, chorob žláz s vnitřní sekrecí, chorob nervových, krevních, pro boj proti alkoholismu, pro duševně vadné, pro vady sluchu, řeči a zraku, pro orthopedii, pro tělesně vadné, pro nemoci stáří atd. (poradny fakultativní). Ministerstvo zdravotnictví může se souhlasem ministerstva financí prohlašovati jednotlivé druhy poraden fakultativních za obligatorní; jde-li o poradny pro výživu a dietetiku, je třeba též souhlasu ministerstva výživy.

(3) Poradny fakultativní, oddělení ústavu, odbočky ústavu a místní poradny zřizuje okresní národní výbor po předchozím souhlasu ministerstva zdravotnictví, uděleném na návrh zemského národního výboru nebo na pokyn ministerstva zdravotnictví; jde-li o poradny pro výživu a dietetiku, činí ministerstvo zdravotnictví tato opatření v dohodě s ministerstvem výživy. Ministerstvo zdravotnictví při tom postupuje podle plánu dohodnutého s ministerstvem financí.

(4) Působnost poradny nebo oddělení zřízeného v sídle ústředí se vztahuje na celé území správního okresu s výjimkou jeho částí, pro které je zřízena příslušná poradna nebo oddělení v odbočce ústavu nebo místní poradna.

(5) Všechny složky ústavu (odstavec 1) tvoří organizační, pracovní a správní celek a podléhají řediteli ústavu.

§ 7.

(1) Správu ústavu obstarává ředitel ústavu.

(2) Ředitelem ústavu ustanovuje zemský národní výbor po předchozím souhlasu ministerstva zdravotnictví zpravidla úředního lékaře okresního národního výboru, ve výjimečných případech jiného lékaře.

§ 8.

(1) Ústav má k plnění svých úkolů potřebný počet zaměstnanců odborných a jiných služeb.

(2) Služební instrukce pro zaměstnance poraden vydá ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvem vnitra (§ 4, odst. 4 zákona).

§ 9.

(1) Zaměstnanci uvedení v § 4, odst. 4 zákona se přejímají do státních služeb ke dni 1. ledna 1948; k témuž dni provede ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvy vnitra a financí jejich zařazení.

(2) O tom, zda jest zaměstnance pokládati za odborného zaměstnance podle § 1, odst. 3 zákona, rozhodne při jeho zařazení ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvy vnitra a financí; při tom přihlédne zejména k jeho odbornému školení a k praktické činnosti v oboru sociálně zdravotní péče.

§ 10.

Ministerstvo zdravotnictví započte ve výměře, o níž se dohodne s ministerstvy vnitra a financí, zaměstnancům převzatým podle § 9, odst. 1 předcházející služební dobu, jež nebyla strávena v korporacích, společích anebo sdruženích zúčastněných na sociálně zdravotní péči, pokud tato předchozí služba byla vykonána po dovršení 18. roku. Při tom přihlédne ke zvláštní povaze této služby.

§ 11.

(1) Každý je povinen zachovati naprostou mlčenlivost o všech věcech, o nichž se doví při výkonu své činnosti v ústavu, zejména o osobních a rodinných poměrech a zdravotním stavu osob, které jsou v péči ústavu.

(2) Povinnost mlčenlivosti se nevztahuje na upozornění, zprávy a oznámení, jež jest podávati dozorcím orgánům nebo nadřízeným úřadům.

(3) Porušení povinnosti zachovati mlčenlivost se trestá podle § 10 zákona.

§ 12.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede je ministr zdravotnictví v dohodě se zúčastněnými ministry.

Zápotocký v. r.

Plojhar v. r.

220.

Vládní nařízení

ze dne 21. září 1948.

jímž se stanoví části, které z pojistného v národním pojištění hradí zaměstnavatel a zaměstnanec.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 20, odst. 1, poslední věty, § 255, odst. 1, písm. a) a § 255, odst. 2 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění (dále jen „zákon“):

§ 1.

Dokud nenabude účinnosti ustanovení § 120, odst. 1 zákona, hradí zaměstnavatel a zaměstnanec [§ 2, odst. 1, písm. a) zákona] po jedné polovině pojistného.

§ 2.

Zaměstnavatel hradí celý úrazový příspěvek podle ustanovení § 117, odst. 3, druhé věty zákona.

§ 3.

Dokud na podkladě nové úpravy platů veřejných zaměstnanců nebude stanoveno jinak, hradí veřejní zaměstnanci, kteří mají v případě nemoci nárok na služební plat (příjem) alespoň po dobu jednoho roku (§ 36, odst. 5 zákona), a příjemci odpočívňích (zaopatřovacích) platů z veřejného pensijního zaopatření, po případě opakujících se darů a pensí z milosti z veřejných prostředků [§ 8, písm. b) zákona] na pojistném nemocenského pojištění 2% a jejich zaměstnavatelé, po případě plátcí odpočívňích (zaopatřovacích) platů 3%, a to ze základu, ze kterého se vyměřovalo pojistné jejich dosavadního nemocenského pojištění.

§ 4.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. října 1948; provede je ministr sociální péče v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Erbán v. r.

